

Samen kerken....

Twee kaarsen.

We zijn op weg naar Pasen. Het Kind in de kribbe van Kerstmis is man geworden.

Hij spreekt ons aan op onze eigen verantwoordelijkheid. De Mensenzoon doet een appél op ons.

Het volgende verhaal maakt dit duidelijk:

Er waren eens twee kaarsen. De ene kaars fors en dik en nog ongeschonden, de andere bijna opgebrand. Het forse exemplaar voelde zich heel belangrijk en keek laatdunkend neer op zijn kleinere broer. Ze stonden naast elkaar, voorin de kerk. Toen de dienst uit was en de mensen allemaal vertrokken waren, werd het stil in de kerk.

Op een gegeven moment verbrak de grote kaars de stilte en zei tegen zijn collega: "Hoe durf jij eigenlijk naast mij te staan. Jij stelt eigenlijk weinig voor met je zwarte korte lontje.

Binnenkort blijft er van jou weinig meer over". Ach, zuchtte de kaarsenstomp. "Waar praat jij toch over, jij hebt nog nooit gebrand. Een kaars is er om te branden en licht te verspreiden." "Jij kunt mij nog meer vertellen", antwoordde de grote kaars. "Over een leven waar je alleen maar kleiner van wordt totdat er uiteindelijk niets meer van je over is. Mij niet gezien. Ik wil graag mooi en groot blijven."

"Hou toch op met dat gepronk," zei het stompje. "Als ik opgebrand ben ga ik heel tevreden heen. Dan heb ik meer nagelaten dan jij. " "Nou, wat dan?" Vroeg de pronkkaars. "Heel veel licht en warmte", zei de kleine kaars. "Ik bewaar goede herinneringen aan de mensen die ik mocht ondersteunen bij hun gebeden". Wat moet ik me daarbij voorstellen?", vroeg de grote kaars.

"Dat zul je pas weten, als je net zo klein wordt als ik nu ben", zei het stompje." Je zult eerst jezelf moeten durven verliezen. Dan kom je er achter waarvoor een kaars bedoeld is."

Jezus heeft eens gezegd: "Wie zijn leven verliest, zal het winnen."

Het leven dat wij hier hebben lijkt wel wat op een kaarsenbestaan. . Ik merk dit zelf aan den lijve.

Geleidelijk word ik kleiner, ik ben geen 1 meter 85 meer, dat was 10 jaar geleden. Ook geestelijk heb ik ingeleverd. Ik vergeet zaken. Mijn mobiliteit neemt af en de rollator is mijn vriend geworden. Ik ben God dankbaar dat ik nog enig licht om me heen mag spreiden, al worden de vlammen wel kleiner. Het zijn meer vonkjes geworden.

Ik hoop dat dit vonkje in de column de lezer mag helpen in deze voorbereiding op de Paasdagen.

Ben Dashorst.

Raad van Kerken.